

Komandi partur

Í komandi parti verður eisini greitt frá hjargingarbrøgdum í Svínøi hjá Poul Meyer.

Malla og Edvard í 1984.

Aftur í 1913

Longu árið eftir, í 1913, tá ið Malla var 11 ára gomul, var Svínøi aftur rakt av vanlukku.

Árið 1913 er tiltikið skaðaár í Føroyum. Næsti sorgartilburður í Svínøi, sum eg minnst, var 13. desember 1913, tá ið seksmannafarið “Havgásin” gekk burtur í iðuni á Lundaskor. Teir høvdu verið á útróðri norðan fyri Høvdan og vóru ov seinir á sjóvarfallinum. Meðan teir vóru á heimveg, kom hann við glaðustroki á útsynningi suðri og fórust teir í fjarðabroddinum í einum stak ringum æli. Tá doyðu seks mans í bestu árum. Eftir sótu fyra einkjur við 9 smábørnum. Hesi faðirleysu børn vóru Regina Frederiksen, Hans Petur Mikkelsen, og systrar hansara Gunhild og Kalla, brøðurnir Jóhan, Hanus og Óla Hans Paul Hansen og Anna Kathrina og Sámal Johannesen.

Soleiðis varð Svínøi byggd hart rakt av sorg, tá tveir bátar við 11 av bestu monnum í bygdini fórust innan fyri eitt ár.

Longu 10 dagar seinni er stóri skaðadagurin í Norðoyggjum, tá ið tríggir bátar ganga burtur við 19 monnum. Hesar 10 dagar farast tískil 25 menn í besta aldri. 13 einkjur við 43 børnum sótu eftir.

Aftaná hesar vanlukkur verður nógv skrivað um tryggingarviðurskipti. Tryggingar vóru, men tær vóru sjálvbodnar, so tey við ongari trygging sótu eftir við ongum. Tey vóru heldur ikki so fá. Men tað var skipað fyri innsavningum um landið fyri tey eftirsitandi, og hesar góvu nokk so fitt. Millum tey, sum góvu, var eisini kongur og fyrirtekur, eisini í Danmark.

Seinni varð lógásett, at allir forsyrgjarar skuldu tryggjast.

Uppvaksin saman við Brøðrasamkomuni

Brøðrasamkonan kom rættiliga tíðliga til Svínøi, og Malla livdi alt sitt lív innan samkomuna, har Edvard, maðurin, eisini var ógvuliga virkin og kendur sum ein góður talari.

Malla greiddi frá:

Tað fyrsta sum eg minnst, var tá ið Gamli Sloan kom til Svínøi. Hann búði í barnaheiminum hjá mær. Eg hevði kamar tætt við køkin. Hann helt seg mest í køkinum, tí har var heitt, og varmi var ikki í hvørjum rúmi sum nú.

Hvønn morgun ið eg kom upp, kom hann ímóti mær, legði hondina á høvdið á mær og segði: “Tro på Jesus.”

Hetta gjørdi sítt til, at eg so tíðliga varð vakt av orði Guds. Eg havi verið 7 ára gomul tá.

So gekk tíðin. Ymiskir aðrir komu eisini út at halda møti: Jens av Reyni, Arthur Brend, Jens Klæmint og aðrir. At byrja við vóru møtini hildin hjá okkum, men tað var so skjótt at møtini vórðu hildin í Gulaksstovu, beint omanfyri hjá okkum, tí har var so stór roykstova, sum javnan var full av fólki.

Jens Klæmint og Jákup Hendrik (Isaksen), bróðir hansara, komu javnan á hvørjum vetri. Tá vóru teir ungir menn, og eg var smágenta.

Eg var altíð so glað, tá ið menn komu út at halda møti og sat á hvørjum møti, teir hildu. Sá eg teir ganga úti, segði eg við vinkonurnar hjá mær: “Komið latið okkum fara aftan á teimum, tí tað er vist, at teir fara at tosa við okkum!”

Vit so gjørdur, og teir spurdu okkum um ymist, men ongantíð fingur teir nakað svar, tí vit vóru so ómetaliga smædnar.

Seinni varð salur bygdur í Svínøi.

Her kann skoytast uppí, at Dánial J. Danielsen, Dollin, vitjaði eisini í Svínøi og Fugloy umframt nógvar aðrar bygdar. Í 1909 skrivaði hann í eini frásøgn:

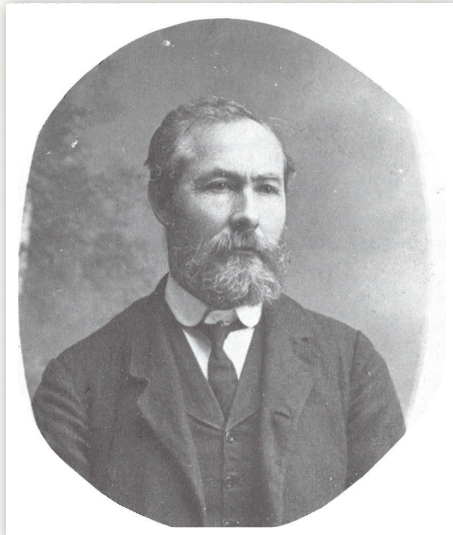
“Í Svínøi var ein stór roykstova í einum bóndahúsum so full, at talarin illa slapp inn, og nógvar bíbliur vóru bílagdar.”

Malla altíð verið gestablið

Tá ið mamman ikki orkaði meira, tók Malla

Niðri í Fjørø. Higar komu tey skakandi tíðindini í 1912.

Simun Júst Jacobsen misti tveir synir í 1912. Hann helt, at hetta kundi meira sammetast við manndráp.

við. Um hetta segði hon við Leirkerið:

“Frá barni av hefur tráan og ynski mítt verið at vera nakað fyri teir, sum bera fram gleðiboðskap Harrans. Longu niðri í barnaheimi mínum komu - sum nevnt fleiri, sum vit vístu gestabliðni. Eg setti mær fyri, at fekk eg eitt heim, so skuldi tað vera eitt heim, ið stóð opið fyri tænarum Harrans, tí eg sá tørvin á tí longu tá. Og mangir eru teir, ið hava verið í heimi okkara, sum t.d. MacKinnon, Adam, Jens Klæmint.”

Og tað kann undirritaði váttar, at blíð hefur Malla altíð verið. Og ein kundi ikki siga seg hava verið í Svínøi uttan at hava verið inni hjá Mallu. Her føldi ein seg eisini heima. Tað gingu ikki nógvir minuttir fyrr enn ketilin varð settur útá og kakan kom á borðið. Tað er júst ein slík kensla av at vera vælkominn, eisini í øðrum húsum í bygdini, sum gjørdi tað til eitt so stórt upplivisi at koma til Svínøi.

Svínøi um 1917.